

Koddebeiers

De regeer- en gedoogakkoorden waarmee VVD, CDA en PVV een bodem legden onder het kabinet-Rutte bieden talloze aanknopingspunten voor kritiek. Maar de akkoorden bevatten ook voornemens die steun verdienen.

Eén zo'n voorstel is het afschaffen van de 'bonnenquota', de verplichting voor politieagenten om binnen een bepaalde periode een vooraf vastgesteld aantal bekeuringen uit te schrijven. Deze quota mogen wat mij betreft zo snel mogelijk geschrapt worden — niet omdat burgers die de fout ingaan van boetes gevrijwaard zouden moeten worden, maar omdat de materiële opbrengst van de quota niet opweegt tegen de ernstige negatieve effecten ervan.

Het eerste probleem is dat quota de geloofwaardigheid van de politie-organisatie aantasten. In het tv-programma *Moraalridders* van 29 september jl. werd aan korpschef Bryan Rookhuijzen een contract voorgelegd waarin gesteld werd dat het niet halen van een minimum van 120 bekeuringen zou leiden tot het niet toekennen van een periodiek. De korpschef legde uit dat dit niet gezien moest worden als een strafmaatregel, maar als een sturingsmechanisme dat ook door het publiek gewenst wordt.

Zou hij dat écht denken? Dan is de leiding van de politie wel erg ver af komen te staan van wat er onder de bevolking leeft. Als — en dit lijkt mij waarschijnlijker — de korpschef tegen beter weten in probeerde het beleid te verkopen als redelijk, dan is dat eveneens kwalijk. Publieke ambtsdragers moeten niet recht willen praten wat krom is. Burgers kijken daar doorheen en voelen zich vervolgens niet serieus genomen en bedrogen door de overheid. Dit is, naar mijn overtuiging, een van de belangrijkste oorzaken van de populariteit van Geert Wilders.

Een tweede probleem is dat de quota het gezag van de politie ondergraven. Bij voorkeur zouden agenten zich moeten kunnen vinden in de prioriteiten die van hogerhand worden gesteld, maar in ieder geval moeten zij in staat zijn om de prioriteitsstelling te verdedigen. De dwingende wijze waarop agenten verplicht worden tot het uitschrijven van een bepaald aantal bonnen staat daar haaks op. ('Moet je je quotum nog halen?') Hoe moeten agenten gezag uitstralen naar de burger als hun eigen leidinggevend er kennelijk niet op vertrouwen dat zij de juiste prioriteiten weten te stellen?

Voor de gemiddelde burger is de taak van de politie duidelijk: zorg dragen voor de veiligheid van de burgers. Dat speelt zich vooral af in de openbare ruimte, maar ook in de privé-sfeer: het voorkomen en oplossen van inbraken en het optreden in situaties van huiselijk geweld. De aard van dit takenpakket brengt per definitie met zich mee dat de politie niet de 'beste kameraad' van *iedereen* kan zijn. Wie betrapt wordt op diefstal of bekeurd wordt voor een snelheids-overtreding heeft meestal niet veel sympathie voor de betrokken agent. Maar de meeste burgers accepteren sancties van de politie als zij het gevoel hebben dat die optreedt zonder aanzien des persoons én de juiste prioriteiten stelt.

Agenten verrichten hun werkzaamheden namens de samenleving, in soms lastige omstandigheden. Het minste dat wij de politie kunnen bieden is dat zij als organisatie geloofwaardig en met gezag kan opereren. Daar hoort een zekere handelingsruimte bij. Wij hebben behoefte aan professionele agenten, niet aan koddebeiers.

MARIJKE LINTHORST
Redacteur s&d